

NAGY GÁBOR

Álmatlanság

*Itt ülök szobádban, a kislámpa
fénykörében morzsolgatva cigarettám
végét s végeérhetetlen álmatlanságomat.
Úgy látszik, a feltétlen szeretetre hiába*

*tanítottál, az önkéntelen odaadásra,
fel-felparázslék testetlen szorongásom
a fülledt nyáréjszaka hamujából.
S megvilágítja nyugtalan alvásba*

*csavarodott tested íveit, az izmos
váll gömbjétől oldalra omló melledig
s tovább csípőd csalogató dombjáig,
amely hosszú comboddal a szem számára titkos*

*szöveget zár be, ahová már csak a képzelet
férközhet oda büntetlenül, ahol az árnyék
sejtelve ígér enyhülést – tudom,
hiszen már annyiszor szerettelek...*

*Melléd fekszem. Talán engem is álomba ringat
a remény, hogy egyszer ellesem tőled,
hogyan kell nem részenként s külön
szeretni. Mint aki magában is bízhat,*

*nem mint a szűkölve szimatoló vad,
mely minden eshetőségre kész, de mint
aki vackába tér meg, ha hozzád;
elhinni végre, hogy csak az óvhat*

*meg magamtól, ami maga sem rész
és az egésztest követeli. Az örök asszonyi
ösztön. Az éjszakába virradatot hasító,
mindig befogadni kész szeméremrés.*